

HET ZIG IN DE FAMILIE

(It runs in the family)

Komedie in twee bedrijven

door

RAY COONEY

vertaling

John Customs

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **HET ZIT IN DE FAMILIE - IT RUNS IN THE FAMILY** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **RAY COONEY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 1996 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **12** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Dr. David Mortimore
Dr. Mike Connolly
Rosemary Mortimore
Dr. Hubert Bonney
Directrice
Professor Willoughby Drake
Jane Tate
Verpleegster
Leslie
Politieagent
Bill
Moeder

OPMERKING:

Verschillende rollen kunnen, met kleine wijzigingen, zowel door dames als heren gespeeld worden.

Het spel vindt plaats in de gemeenschappelijke kamer voor doktoren op de derde verdieping van het Andrea ziekenhuis in Amsterdam.

DECOR:

Een ouderwetse, maar comfortabele kamer, die de sfeer van de bewoners uitstraalt. Het is de gemeenschappelijke kamer van de doktoren van het Andrea ziekenhuis. Linksvoor (LV) is een dubbele deur, die leidt naar een gang. Rechtsachter (RA) is eveneens een dubbele deur, die naar een andere gang leidt. Een deur linksachter (LA) leidt naar het toilet en de badkamer, een deur rechtsvoor (RV) leidt naar het trapportaal. Achter zien we een groot raam met uitzicht op Amsterdam in de verte. Voor het gehele raam staat een ingebouwde bank, waarvan de zitting omhoog kan. Tussen beide rechterdeuren staat een kast, waarin allerlei flessen drank en etenswaren. In het midden, boven de kast, hangt een spiegel. Rechtsachter, iets uit het midden, staat een klein tafeltje en een stoel. Op de tafel staat een telefoon. Tussen de beide linkerdeuren zitten enkele haken, waaraan jassen hangen. Twee niet bij elkaar passende leunstoelen staan links en rechtsvoor op het toneel. Verder zijn er door de gehele kamer verschillende dingen te zien van medische aard. Met tussenpozen zien we achter het raam sneeuw vallen.

EERSTE BEDRIJF

Het is ochtend, drie dagen voor kerstmis. Er valt sneeuw. De kamer is gedecoreerd voor de kerst, tevens staat er een kerstboom tussen de linkerdeur en het raam. Een werkende klok boven deze deur geeft aan dat het kwart voor elf is. David zit te schrijven aan het tafeltje. Hij is een charmante man van net in de vijftig, die statig over komt. Hij draagt een donkere broek en een vestje. Zijn colbertjasje hangt over de leuning van de stoel. Na even staat David op en checkt zijn geschreven speech. Dan houdt hij een toespraak tot een niet bestaand gehoor.

DAVID: "...En zo zijn we op het tijdstip aangekomen, dat de gehele wereld uitkijkt naar de leidende medische wetenschap voor meer zekerheid, voor hogere standaardisatie en voor professorale technieken, maar ook van toewijding en... eh... *(kijkt op zijn papier)* ...onze studieresultaten. Ik vraag u, mijn gewaardeerde mede-neurologen, mijn collegae van overal vandaan... *(wijst mensen in het publiek aan)* van Australië... Canada... Pakistan... Bulgarije. Ik vraag u de woorden van de hippocratische eed u voor de geest te halen..."

Dr. Mike Connolly, een geestdriftige dokter van achter in de twintig, komt via de RV-deur binnen. Hij heeft een bord bij zich, waarop pasteitjes.

MIKE *(naar de hal roepend)*: Ik zal die kalkoen zelf wel snijden en die slager zeggen dat hij zijn rotzooi maar moet bewaren voor de afdeling chirurgie. *(dan grinnikt hij en slaat de deur dicht, hij draait zich om en ziet David die hem woedend aankijkt)* Morgen, Dr. Mortimore. Een pasteitje?

DAVID: Ik ben druk bezig, Connolly.

MIKE: Zijn we dat niet allemaal, meneer? Drie dagen voor kerstmis en we zijn net begonnen met de repetities voor de jaarlijkse voorstelling. Heeft zuster Henderson hier een stel Victoriaanse kostuums voor me achter gelaten?

DAVID: Ik probeer dit te leren, als je het niet erg vindt.

MIKE: Is dat uw kerstspeech voor de patiënten?

DAVID *(kortaf)*: Het is mijn lezing voor de conferentie deze morgen.

MIKE *(minachtend)*: Oh, dat? *(hij kijkt in de kast voor de kostuums)*

DAVID: Het mag je wel interesseren, Connolly, dat mijn zeer gewaardeerde mede-neurologen... van werkelijk overal vandaan, zoals IJsland en Japan, deze reis meer dan de moeite waard beschouwen, om kennis te nemen van mijn lezing.

MIKE *(loopt naar het raam en opent het deksel van de bankzitting)*: Dat

kan ik mij voorstellen. Alle onkosten worden vergoed en nog een week vakantie toe.

David bestudeert zijn speech weer. Mike heeft de kostuums gevonden. Gedurende de volgende dialoog sorteert hij deze en eet hij van een pasteitje.

MIKE: Ha, dit zijn ze. Hoe laat is die lezing?

DAVID (*kortaf*): Twaalf uur.

MIKE (*onheilspellend*): Eén uur en veertien minuten te gaan voor het uur van de waarheid. Ik wens u heel veel geluk.

DAVID: Dank je.

MIKE: Nerveus?

DAVID: Ja.

MIKE: Ach, maakt u zich toch geen zorgen. Met tweehonderd neurologen in uw buurt, heeft u nooit een tekort aan kalmeringsmiddelen. (*David geeft hem een koele blik en keert terug naar zijn speech*)

DAVID: "...Voor hogere standaardisatie en voor professorale technieken, maar ook van toewijding en onze studieresultaten. Ik vraag u, mijn zeer gewaardeerde mede-neurologen..."

Rosemary komt binnen via de RV-deur. Zij is een attractieve vrouw, iets jonger dan David. Zij is zeer elegant gekleed en draagt een overjas.

DAVID: "...Mijn collegae van overal vandaan..."

ROSEMARY: Het spijt me je te moeten lastig vallen, David...

DAVID (*geprikkel*d): Rosemary, liefste!

ROSEMARY: Ik heb wat kleingeld nodig voor de parkeermeter.

DAVID: Ik probeer te werken aan mijn speech. (*zoekt voor wat kleingeld in zijn broekzak*)

ROSEMARY: Het spijt me echt, schat. Maar ik sta dubbel geparkeerd. Goedemorgen Dr. Connolly. (*Mike probeert een Kapitein Haakpiratenpak te passen*)

MIKE: Morgen, mevrouw Mortimore. Bent u hier voor de lezing?

ROSEMARY: Reken maar van yes. Ik mag mijn man's grote dag toch niet missen, nietwaar?

DAVID: Jouw man's grote dag zal op een fiasco uitdraaien als ik mijn speech niet ken.

ROSEMARY: Ach kom, gisteravond kende je hem van achteren naar voren.

MIKE: Dat zou een bijzonder interessant artikel opleveren, zou ik zo zeggen. Neemt u een pasteitje.

ROSEMARY: Nee, dank je.

MIKE: Ze zijn heel goed. Gemaakt door de zuster van de afdeling besmettelijke ziektes.

ROSEMARY: Ik wacht wel tot kerstmis.

DAVID: Connolly, heb je niets beter te doen? *(tot Rosemary)* Ben je niet wat al te vroeg, Rosemary?

ROSEMARY: Professor Willoughby vertelde me iets over jou en ik moet de delegatie ontvangen in de collegezaal.

MIKE *(geeft wat kleingeld)*: Is een paar gulden genoeg?

ROSEMARY *(pakt het geld aan)*: Wat lief van je. David zal het je later terug geven. *(tot David)* Ik krijg er, denk ik, geen andere gelegenheid meer voor, David... "Veel succes".

DAVID: Dank je, liefste.

ROSEMARY: Je zal fantastisch zijn.

DAVID: Dank je.

ROSEMARY: Ben je nerveus?

DAVID: Ja!

ROSEMARY: Ik zie u straks in de collegezaal, Dr. Connolly.

MIKE *(loopt naar de bank met een goochelaarskostuum en een toverstokje)*: Nee, ik heb belangrijkere zaken te doen.

DAVID: Dank je, Connolly.

MIKE: Ik ben aan het repeteren voor de sprookjesvoorstelling op tweede kerstdag.

ROSEMARY: Ah, dat is heel belangrijk, natuurlijk. Zit jij er dit jaar ook in, David?

DAVID *(kortaf)*: In wat?

MIKE: De sprookjesvoorstelling van het ziekenhuis.

DAVID: Connolly, al waar ik op dit moment in geïnteresseerd ben, is de conferentie en mijn tweehonderd mede-neurologen.

ROSEMARY: Eerlijk gezegd liefste, denk ik dat die tweehonderd mede-neurologen misschien gelukkiger zullen zijn als je hun de sprookjesvoorstelling voorschotelt, in plaats van jouw lezing. *(ze glimlacht en loopt door deur (RV) af. Mike lacht, David geeft hem wederom een koele blik)*

DAVID: Connolly, laat dat en vertrek. *(Mike keert terug naar zijn kostuums en David naar zijn speech)* "Ik... Ik vraag u, mijn zeer gewaardeerde mede-neurologen..."

Dr. Hubert Bonney komt binnen via de RA-deur. Hij is een enthousiaste, doch onbeduidende man van begin vijftig.

HUBERT: Ah, daar ben je dus, David?

DAVID: Lieve God! *(Hubert trekt zijn doktersjas uit en pakt zijn colbertjasje van de kapstok)*

HUBERT: Morgen, Mike.

MIKE: Morgen, Dr. Bonney. Bent u klaar voor de dagelijkse repetitie?

HUBERT: Zeker, ik zal er zijn. *(tot David)* Het schoot me net te binnen dat ik jou nog heel veel succes toe moet wensen.

DAVID: Dank je, Hubert.

HUBERT: De grote dag, hè?

DAVID: Ja.

HUBERT: Ben je nerveus?

DAVID Ja! Maar met tweehonderd mede-neurologen in mijn buurt, zal ik nooit zonder kalmeringsmiddelen zitten, nietwaar?

HUBERT *(onnozel)*: Wil je een kalmeringsmiddel hebben?

DAVID: Nee! Hubert, ik probeer te werken aan mijn lezing.

HUBERT: Ah. Dan zal ik je niet langer storen.

DAVID: Dank je. *(keert terug naar zijn speech)*

HUBERT: Leer je die hele speech van buiten?

DAVID: Dat probeer ik!

HUBERT *(onder de indruk)*: Zo, zo! Ik vind het al moeilijk genoeg de eerste regel in Dr. Connolly's drama te onthouden. Ik ben toch de schurk, Mike?

MIKE: Dat bent u zeker.

HUBERT: Ik moet dus opkomen en tot de directrice zeggen.. Zij is de heldin in het stuk... Ik moet zeggen:... "Van voren niets, van achteren alles". *(tot Mike)* Ben je er zeker van dat het een giller is?

MIKE: Een knaller!

HUBERT: Ja. Ik weet alleen niet waarom.

DAVID: Hubert, moet jij niet op jouw ronde zijn?

HUBERT: Net klaar. Wat een dag, hè? Ik heb nooit kunnen denken toen we hier nog studenten waren, dat jij op een dag op het podium zou staan en de medische conferentie zou presenteren.

DAVID: Als jij niet onmiddellijk stopt met dat gekakel, zal ik helemaal niets presenteren!

HUBERT: Natuurlijk, mijn beste vriend. Zou je het op prijs stellen als ik eens een lekker kopje thee voor je maakte?

DAVID: Nee, dank je. *(Mike zet een rode muts op David's hoofd)*

MIKE *(terwijl hij dat doet)*: Dat is uw kerstman-muts. U durft het zeker niet aan om èn de kerstman èn tegelijk een dood iemand in mijn drama te spelen, of wel soms?

DAVID: Neem die kostuums mee en vertrek!

MIKE: Ik stelde nog voor om een echt lichaam te lenen uit het mortuarium, maar Dr. Sanders wil het niet hebben.

De directrice komt met een brancard de LV-deur binnen. Op de brancard ligt iets wat op een lichaam lijkt, verpakt in een laken. De directrice is een grote, flinke vrouw.

DIRECTRICE: Neemt u mij niet kwalijk, heren.

DAVID: Mensen lopen hier maar in en uit alsof ze in een werkende maagpomp zitten.

DIRECTRICE: Oh, hebben we soms te doen met een knorrige kerstman?

DAVID: U mag dan wel de directrice van dit ziekenhuis zijn, maar dit wordt verondersteld de gemeenschappelijke kamer voor doktoren te zijn.

DIRECTRICE: Klopt. En ik maak daar even gebruik van.

MIKE: Natuurlijk. Heel goed. Geen verontschuldigungen, directrice.

DIRECTRICE: Dat was ik ook niet van plan.

HUBERT (*wijzend op de brancard*): Directrice, is dat iemand die wij kennen?

DIRECTRICE (*haalt het laken weg*): De kerstcadeautjes voor de patiënten. (*ze laat de brancard zien die vol met ingepakte kerstpakketten ligt*)

HUBERT: Heel goed. Laat mij u even helpen. (*duwt de brancard naar de deur (LA)*)

DIRECTRICE: Dank u, Dr. Bonney. We bewaren ze zo lang in het mortuarium tot kerstdag.

MIKE: Vergeet u niet dat de repetities zo beginnen, directrice?

DIRECTRICE: Repetities?

HUBERT: Dr. Connolly's drama.

DIRECTRICE: Daar heb ik geen tijd voor.

HUBERT (*als ze samen naar de deur gaan*): Directrice, misschien kunt u mij de betekenis uitleggen van de zin: "Van voren niets, van achteren alles"? (*de directrice geeft Hubert een scherpe verwijtende blik, dan gaan ze samen met de brancard af*)

MIKE: Ik hoop toch niet echt, dat ik Dr. Bonney alle schuine moppen moet gaan uitleggen, Dr. Mortimore.

DAVID: Connolly, wil je nu je mond houden, of vertrek en ga ergens anders repeteren.

MIKE (*zet een oud dameshoedje op zijn hoofd*): Bedoelt u mij? Maar u bent zo dominerend! (*professor Willoughby Drake komt door de RV-deur binnen. Hij is een oudere, strenge heer*)

DRAKE: Is Dr. Mortimore ergens..? *(hij stopt en ziet Mike met de dameshoed staan)* Wie bent u, meneer?

MIKE: Dr. Connolly, professor. Eén van de co-assistenten van dit ziekenhuis.

DRAKE: Is dat hoedje de nieuwste mode voor dit jaar?

MIKE: Mmmm? Oh nee, professor Willoughby. Ik oefen voor de voorstelling. Bent u in voor een pasteitje, professor?

DRAKE *(onderbreekt hem)*: Wegwezen! Ik wil Dr. Mortimore spreken. *(Drake schenkt voor zichzelf een flinke whisky in, terwijl Mike de kostuums bij elkaar zoekt)*

MIKE: Ja, natuurlijk. Maar mag ik van deze gelegenheid gebruik maken u een heel gelukkig kerstfeest toe te wensen, professor Willoughby?

DRAKE: Donder op, man!

MIKE *(gaat naar deur, maar keert terug)*: Is mijn veronderstelling juist, als ik denk dat u niet mee wil spelen in de sprookjes voorstelling? *(Drake geeft hem een woeste blik, Mike verdwijnt door de RA-deur)*

DAVID: Goedemorgen, professor Willoughby.

DRAKE *(ongeduldig)*: Ja, ja, ja. Luister Mortimore. Ik hoef je er toch niet op te wijzen hoe belangrijk de jaarlijkse medische conferentie...

DAVID: Zeker niet, professor.

DRAKE: Val me niet in de rede, alsjeblieft.

DAVID: Het spijt me.

DRAKE: Als voorzitter van de raad van het bestuur en als oud Hoofdchirurg van het Andrea ziekenhuis, ben ik van mening dat ik in een unieke positie ben...

DAVID: Dat bent u zeker. Gaat u alstublieft zitten, professor.

DRAKE *(negeert dit)*: Een unieke positie wanneer het gaat om het selecteren van de conferentie kandidaten. Dit jaar, Mortimore, denk ik dat het geen geheim is, dat je niet de eerste keuze was voor deze lezing.

DAVID *(luchtig)*: Inderdaad; ik heb geruchten gehoord dat ik niet boven aan de lijst stond.

DRAKE: Je stond helemaal onderaan! Hoe dan ook, wie iets vraagt, mag niet kieskeurig zijn. Tegen mijn advies in werd neurologie aangewezen om het onderwerp aan te dragen. Jij bent de Senior specialist hier. Ipso facto... Jij presenteert de jaarlijkse conferentie. *(hij houdt zijn glas omhoog)*

DAVID: Ik zal u niet teleurstellen, professor Willoughby.

DRAKE: God helpe je de brug over als je dat wel doet! Bevat jouw speech enige toespelingen naar de huidige regering?

DAVID: Zeker niet, professor.

DRAKE: Zorg er dan voor, stomme idioot!

DAVID: Oh. Goed. Enige toespelingen in het bijzonder?

DRAKE: Complimenteuze toespelingen in godsnaam. De staatssecretaris van het Ministerie van Gezondheid maakt zijn opwachting tijdens de lezing en we hebben een nieuwe scanner nodig.

DAVID (*schrijvend*): Het zullen complimenteuze toespelingen zijn, professor.

DRAKE: Bepleit vooral het gebrek van die scanner aan.

DAVID: Voor het gebrek bepleiten, goed.

DRAKE: Maar laat die buitenlandse medici niet denken, dat wij met financiële problemen zitten.

DAVID: Goed. Geen financiële problemen, maar wel het gebrek er aan bepleiten.

DRAKE: En hou het kort. Neurologen verlammen de hersenen. Ik zie je binnen vijf minuten in mijn kantoor. Ik kan je speech maar beter van tevoren beoordelen.

DAVID: Dank u, professor. Zeer vriendelijk. Vijf minuten.

DRAKE (*aarzelend*): Deze conferentie zou een opstap kunnen betekenen voor jou, tot Hoofd Geneesheer.

DAVID: Laat ik mezelf nou niet hebben toegestaan om er zelfs maar aan te denken, professor.

DRAKE: Verdomde leugenaar! Jij weet heel goed dat het een traditie van het Andrea ziekenhuis is! Dat de medische conferentie tevens een directe lijn is naar een koninklijke onderscheiding.

DAVID (*schor*): Een koninklijke onderscheiding?

DRAKE: Waarom denk je dat ik mijn onderscheiding heb gekregen?

DAVID (*onnozel*): Daar heb ik me heel vaak over verwonderd!

DRAKE: Vijf minuten! (*verdwijnt door RA-deur. David start onmiddellijk met het toespreken van zijn niet aanwezige gehoor*)

DAVID: "...Zeer gewaardeerde mede-neurologen... We zijn in dit land gelukkig om.... eh... We hebben meer dan genoeg fondsen om een krachtig en energiek gezondheidsbeleid en centrum in stand te houden. Echter, ik zie dat we onze staatssecretaris van het Ministerie van Gezondheid in ons midden hebben.... en voor hem moet ik juist het gebrek aan fondsen bepleiten".

Jane's hoofd verschijnt, ongezien door David, bij de RV-deur. Zij is een mooie, aanhalige vrouw van ongeveer veertig jaar.

DAVID: Nu, ofschoon ik... eh... kort moet zijn... wil ik de regering complimenteren met... eh..

JANE: Neemt u mij niet kwalijk...

DAVID: In godsnaam!

JANE: Sorry, ik had niet de bedoeling...

DAVID (*onderbreekt haar*): Dit is de gemeenschappelijke kamer voor doktoren.

JANE: Ja, dat weet ik.

DAVID: De wachtkamer voor patiënten is beneden bij de hoofdingang.

JANE: Maar ik wil u spreken, Dr. Mortimore.

DAVID: De receptioniste zal een afspraak voor u maken, maar ik ben bang dat u eerst een verwijfskaart bij uw huisarts zal moeten halen.

JANE: Ik ben het, Dr. Mortimore, Jane.

DAVID (*botweg*): Jane? (*schrikt op*) Lieve hemel! Zuster Tate.

JANE: Het was niet mijn bedoeling u aan het schrikken te maken.

DAVID: Ja... Nee... Wel... Lieve hemel!

JANE: Het is een lange tijd geleden. Meer dan achttien jaar.

DAVID: Lieve hemel! Je ziet er geen dag ouder uit.

JANE (*glimlachend*): Daarom herkende u mij zeker meteen?

DAVID: Nou ja, in ieder geval niet meer dan één dag ouder. Je was altijd de mooiste en liefste op de afdeling.

JANE: En dat is wat u tegen alle verpleegsters zei!

DAVID: Nonsens! Jij was de mooiste en voor zover het mij betrof, de bekwaamste.

JANE: Zover het u betrof, was ik de meest inschikkelijke.

DAVID: Zuster Tate, alsjeblieft! (*hij haast zich om de LV-deur te sluiten*) Ik deed niet... wat wij samen deden... met alle verpleegsters.

JANE: Alleen maar met sommige, hè?

DAVID: Mevrouw Tate... Jane... Ik ben een zeer gelukkig getrouwd man.

JANE: U was ook een zeer gelukkig getrouwd man, achttien jaar geleden.

DAVID: Ja, dat was ik en dat ben ik nog steeds. Hoe dan ook, voor zo ver ik mij kan herinneren, was jij geweldig bereidwillig.

JANE: Ja, natuurlijk. Ik was geweldig ondeugend en romantisch. En... een kei in het stoeien in de badkamer!

DAVID: Juist... eh... het is geweldig jou te zien na al die tijd.

JANE (*plotseling*): Oh God! Mag ik gaan zitten? Ik krijg last van knikkende knieën. (*gaat zitten*)

DAVID: Ik ben bang dat dit niet de juiste tijd is. Ik presenteer vanmorgen de medische conferentie.

JANE (*staat plotseling op*): Ik had het achttien jaar geleden moeten zeggen.

DAVID: Wat zeggen?

JANE: Heeft u zich nooit afgevraagd waarom ik zo plotseling het ziekenhuis verliet? Zonder zelfs maar fatsoenlijk gedag te zeggen?

DAVID: Ik kan mij herinneren, dat het inderdaad nogal abrupt ging.

JANE: Ik verwachtte iets.

DAVID: Verwachtte wat?

JANE: Wat denkt u dat ik verwachtte, na wat we gedaan hebben?

DAVID: Er gaat bij mij geen belletje rinkelen, hoor. *(grinnikt om zijn grap)*

JANE: Ik verliet dit ziekenhuis om een baby te krijgen.

DAVID *(nog steeds grinnikend)*: Een baby! *(schrikt op)* Een baby?!

JANE: Ja!

DAVID: Wij hadden een baby?

JANE: Het was mijn fout. Stom, heel stom. Een verpleegster die zwanger raakt in het ziekenhuis.

DAVID: Ook niet bepaald briljant van een dokter. Vind je het erg, als ik er even bij ga zitten? *(gaat zitten)*

JANE: Kan ik iets voor u doen?

DAVID: Een sigaar? *(staat op)* Ik kan niet zitten. Ik moet binnen vijf minuten naar professor Willoughby. *(gaat zitten)* En mijn vrouw kan ieder ogenblik terug zijn... *(staat op)* Oh, mijn lieve God, mijn vrouw! *(gaat zitten)* Dit is echt een geweldige dag... *(staat op)* Het is natuurlijk mogelijk dat het niet van mij is, mevrouw Tate.

JANE: Het is wel van u! Er was niemand anders.

DAVID *(gaat zitten)*: Oh, dat zal wel niet.

JANE: Ik had het bijna verteld toen ik het wist, maar ik bedacht dat het geen noodzaak was, om een rotzooitje van uw leven te maken. U was ambitieus. Hopende op een specialisatie.

DAVID: Mevrouw Tate, het is echt een drukke ochtend voor mij! Waarom heeft u zo plotseling besloten om mij dit te vertellen, na al die jaren?

JANE: Om Leslie.

DAVID: Leslie?

JANE: Onze zoon.

DAVID: Onze baby is zeker geen kleine jongen meer?

JANE: Les is al een flinke knul.

DAVID: Ja, dat zal wel!

JANE: Ik heb Leslie altijd verteld dat zijn vader's naam Tate was. En dat ik mevrouw Tate was.

DAVID *(kortaf)*: Dat is heel goed.

JANE: En dat meneer Tate overleden is, toen Leslie nog een baby van een paar maanden was.

DAVID: Uitstekend!

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto